

Semnul *vieții veșnice*

Bernadette Soubirous căreia în anul 1858 i-a apărut Maica Domnului la Lourdes, a intrat la noviciatul surorilor din Nevers în anul 1866 și a rămas acolo până la moarte. A murit pe data de 16 aprilie 1879. De atunci avem de-a face cu o minune spectaculoasă și de durată, și anume trupul Sfintei Bernadette, contrar tuturor legilor naturii nu este supus procesului de descompunere, nici în interior nici în exterior, și până astăzi își păstrează în mod uimitor prospețimea și frumusețea.

Pelerinii ce sosesc la capela mănăstirii Saint-Gildard din Nevers văd trupul Sfintei Bernadette Soubirous îmbrăcat în haina monahală. Face impresia că doarme. Fața este puțin întoarsă la stânga, în jurul mâinilor încrucișate este înfășurat un rozariu.

Imaginea Sfintei Bernadette zăcând în sarcofagul de sticlă provoacă pelerinilor surpriză și uimire. Adesea aceștia întreabă: „Este cu adevărat ea? Este adevărat că trupul ei nu se descompune? Sau poate este îmbălsămată? Aceasta este fața ei adevărată sau o mască? Sunt întrebări la care încercăm să dăm în detaliu răspunsuri bazându-ne pe studiul științific al Părintelui André Raviera care a scris o lucrare pe tema fenomenului de păstrare intactă a trupului Sfintei Bernadette.

Vestea morții Sfintei Bernadette s-a răspândit fulgerător: o mulțime de locuitori din Nevers și din alte regiuni franceze au sosit să aducă un ultim omagiu viitoarei sfinte al cărei corp neînsuflețit a fost depus în capela mănăstirii. Din pricina aglomerației a trebuit să se amâne înmormântarea până sâmbătă, 19 aprilie. În acea zi corpul Bernadettei a fost închis într-un sicriu galvanizat care a fost sigilat. Toate aceste demersuri au fost efectuate în prezența primarului orașului și a doi polițiști. Martorii au trebuit să semneze un document. Trupul Bernadettei a fost îngropat, cu permisiunea specială a primarului, în grădina mănăstirii.

Procesul de informare despre Sfânta Bernadette la nivelul fiecărei dieceze s-a terminat în toamna anului 1909. Conform tradiției Bisericii trebuie efectuată așa-numita procedură canonică de recunoaștere a corpului neînsuflețit. Aceasta

avut loc pe data de 22 septembrie 1909. Raportul oficial detaliat al primei exhumări se află în arhiva Sanctuarului Saint-Gildard.

Citim din raport că la ora 8.30 dimineața episcopul Gauthey din Nevers, împreună cu membrii tribunalului diecezei au intrat în capela sanctuarului. La intrare a fost pusă pe masă o evangheliie deschisă. Trei feluri de martori, câte doi medici, zidari, tâmplari, au depus pe rând jurământ că vor spune adevărul.

Pe urmă toți cei de față au mers la mormântul Bernadettei. După ce l-au deschis au scos sicriul. În mare tensiune, cei de față au văzut cum îl desfac doi tâmplari. După deschiderea capacului a apărut imaginea surprinzătoare a trupului perfect păstrat. Fața ei răspândea frumusețea virgină, ochii erau închiși, de parcă dormea un somn ușor cu gura ușor întredeschisă.

Capul era ușor întors la stânga, pielea întinsă pe mușchi, mâinile încrucișate pe piept și înfășurate în rozar care era deja ruginit, iar sub piele se putea vedea conturul venelor. Ungھیile la mâini și picioare erau de asemenea în stare perfectă. Menționăm aici că această stare s-a păstrat până astăzi. În continuare doi medici au făcut controlul. Conform relatării lor reiese că după scoaterea hainei monahale și acoperământului capului, tot corpul se prezenta în stare perfectă de conservare, era elastic și integral în fiecare componentă a sa. La sfârșitul raportului scris, medicii au conchis: „Am redactat această mărturie conform adevărului”. S-au semnat: doctor chirurg Ch. David și doctor A. Jordan”. După cercetarea canonică, surorile au spălat corpul Bernadettei și l-au depus din nou în sicriul dublu, care a fost închis, sigilat și depus în același pământ.

Comentând acest fapt de conservare ideală a corpului timp de 30 de ani în mormânt, Părintele André Ravier a subliniat că acesta este un fenomen care nu poate fi înțeles și nici explicat. Cu atât mai mult cu cât Bernadette suferea de multe boli iar corpul neînsuflețit s-a aflat depus într-un loc cu multă umezeală, haina putrezise, rozarul și crucea erau ruginite.

Mormântul Sfintei Bernadette fiind în pământ foarte umed, în mod normal putea să antreneze o descompunere rapidă a corpului, și cu toate acestea corpul a rămas în stare perfectă.

A doua recunoaștere a trupului a avut loc în timpul procesului de beatificare pe 3 aprilie 1919 în prezența episcopului de Nevers, a comisarului de poliție, a reprezentanților consiliului orașenesc și a membrilor tribunalului diecezei. Exa-

foto: Arturo Mari

Foto: Arturo Mari

minarea a avut loc în aceleași condiții ca în urmă cu 10 ani, cu diferența că doi medici – Talon și Comte – au redactat raparte separate, fără să se consulte.

Cum reiese din documentele originale, amândouă rapoartele sunt în concordanță unul cu altul și în același timp cu rapoartele precedente ale doctorilor David și Jordan. A părut numai o mențiune, că pe unele părți ale corpului se vedeau urme de mucegai. Doctorii au pus acest fapt pe seama spălării corpului în timpul exhumării din 1909.

În 1923 Papa Pius XI face publică virtutea eroică a Bernadettei Soubirous și în acest mod se deschide calea beatificării ei.

Devine obligatorie a treia și ultima recunoaștere a corpului. Aceasta are loc pe 18 aprilie 1925, deci după 46 de ani și 2 zile de la data morții Bernadettei.

Sunt prezenți între alții episcopul de Nevers, comisarul poliției, primarul orașului precum și comisia medicală. După depunerea jurământului sicriul a fost dus și deschis în capela Sf. Elena. Trupul Bernadettei a fost și acum în stare perfectă. Șeful comisiei de medici, dr. Comte a scris astfel în raportul final: „Trupul veneratei a fost neatins de procesul putrefacției și al descompunerii cum ar fi fost normal după un timp atât de îndelungat de zăcut în mormânt”. Ceva mai târziu dr. Comte a publicat într-o revistă de știință un articol în care scria:

„Ceea ce m-a surprins în timpul cercetării trupului a fost păstrarea în stare perfectă a scheletului, a încheieturilor, pielea și de asemenea elasticitatea și fermitatea mușchilor.

Ceea ce m-a uluit cu adevărat a fost starea ficatului, după 46 de ani de la moarte. Acest organ, atât de fragil și delicat, trebuia de mult să se dezintegreze

sau să se calcifieze și să devină tare. În schimb, tăindu-l cu scopul de a lua o reli-cvă, am descoperit că posedă consistență elastică și normală. L-am arătat imediat asistenților ,spunându-le totodată că acest fapt nu este în ordinea naturii.”.

Ca relicve au fost luate fragmente din ficat, mușchi și două coaste. Restul corpului a fost lăsat intact. A rămas în Capela Sf. Elena și a fost sigilat până la beatificarea celebrată de către Papa Pius al XI-lea la 14 iunie 1925. În ziua de 18 iulie 1925 trupul Bernadettei a fost depus într-un sarcofag de sticlă în aceeași sală de noviciat unde Bernadetta, după intrarea la mănăstire , pentru prima dată a povestit amănunțit celor 300 de surori despre aparițiile Maicii Domnului. Pe 3 august 1925, sarcofagul a fost dus în capela din partea dreapta a altarului și este acolo și astăzi.

Dacă vreodată vei fi în pelerinaj în Lourdes sau Nevers, nu uita că în sarcofagul de sticlă se află minunat păstrat, neatins de procesul descompunerii corpul Sf. Bernadette Soubirous. Este aceeași față și sunt ochii care de 18 ori au privit apariția Maicii Domnului la Lourdes : aceleași mâini care în timpul aparițiilor se mișcau pe boabele rozarului și a descoperit izvorul de apă minunat ; aceleași buze care au transmis preotului eparhiei, care nu a crezut-o, numele Imaculatei Marii ; aceeași inimă curată, în care Iubirea era mai presus de orice : „Ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu !” (Mt. 5,8).

Din felul în care zace nemișcat trupul Sfintei Bernadette putem trage concluzia că este prezentă cu sufletul, se roagă și depune mărturie că fiecare dintre noi, pentru a fi fericit, are nevoie numai de Dumnezeu. Acesta este și va fi semnalul ce cheamă la întoarcerea la credință, la

bucuria adevărului, la faptul că Dumnezeu este Iubire, că numai iubirea Lui ne poate elibera din robia grea a păcatului și a morții și ne poate conduce la viața veșnică.

Păstrarea în stare perfectă a trupului ei este semnul ca moartea omenească este începutul adevăratei vieți veșnice care aici pe pământ ne-o oferă fiecăruia dintre noi Isus Hristos sub forma Euharistiei.

Să nu uităm ca viața noastră pe pământ trebuie să fie pregătirea față de întâlnirea cu Isus Hristos în clipa morții. Să nu ne închidem la darul vieții prin necredință, amoralitate și stăruință în păcat.

“Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească”. (Ga 6,7-8).

Dacă trăiești în întunericul necredinței și al păcatului ține minte că ai întotdeauna șansa de a te întoarce, șansa de a deveni sfânt. Ajunge să te încredințezi Milostivirii infinite a lui Dumnezeu, atunci în viața ta se va întâmpla minunea.

Domnul Isus spune: “ Pentru a primi această minune, nu trebuie să faci un pelerinaj îndelungat, și nici să pregătești ritualuri exterioare, ci este de ajuns să vii la picioarele înlocuitorului meu, să-i spui durerea ta, iar miracolul Domnului se arată în toata puterea sa. Chiar dacă sufletul ar fi ca un hoit și în mod omenesc nu ar mai fi cale de întoarcere și totul ar fi pierdut – nu este la fel în ceea ce-l privește pe Domnul: minunea Milostivirii Domnului reînvie acele suflete pe deplin. Săraci sunt cei care nu profită de Milostivirea Domnului, inutil vor striga căci va fi prea târziu”. (Amintirile Sfintei Faustina, 710).

Părintele Mieczyslaw Piotrowski
S.Chr. ■

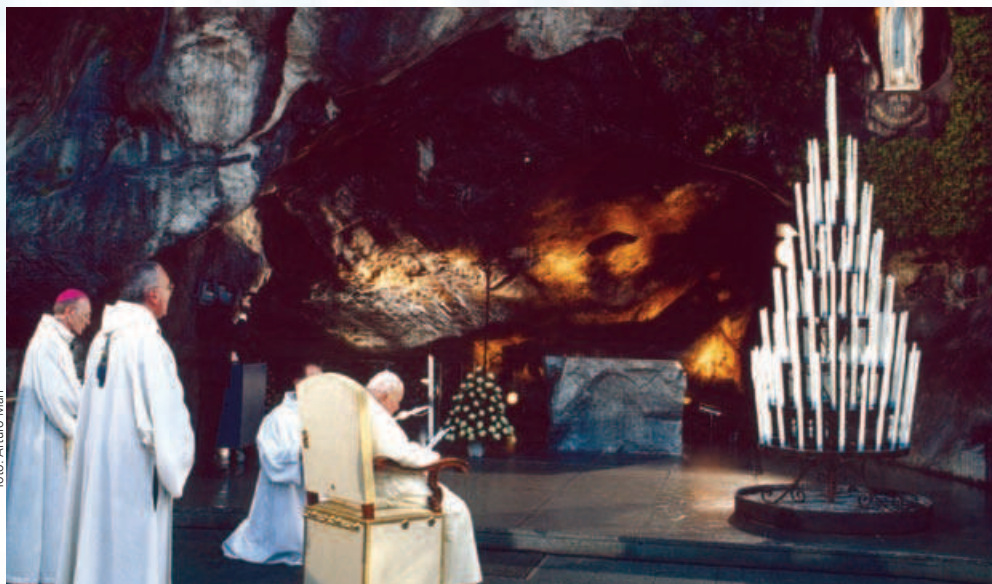

Foto: Arturo Mari